

L'eucaristia dominical: per què?

Les Actes dels màrtirs ens relaten que a Abitínia, una població de l'actual Tunísia, van ser arrestats 31 homes i 18 dones per reunió il·legal. El 12 de febrer de l'any 304, van comparèixer davant el procònsol de Cartago. Acusats d'haver incomplert els edictes imperials, el prevere Saturní respon: "Hem celebrat el dia del Senyor, perquè aquesta celebració no es pot interrompre." El lector Emèrit, a la casa del qual es reunia la comunitat, va confirmar aquesta declaració: "Sí, a casa meua hem celebrat el dia del Senyor. No podem viure sense celebrar el dia del Senyor." Una jove, anomenada Victòria, va declarar també amb valentia: "És cert, jo també vaig assistir a la reunió, perquè sóc cristiana."

"No podem viure sense celebrar el dia del Senyor." Heus aquí una afirmació programàtica dels anomenats, amb tota la raó, "els màrtirs del diumenge". En aquesta perspectiva, la celebració dominical apareix, no com un precepte exterior, sinó com una convicció interior o, més ben dit, com una profunda necessitat vital. El perill que implicava en aquella època de persecucions la participació a l'assemblea no és considerat motiu suficient per abstenir-se'n.

L'assemblea dominical és, sens dubte, la llar on s'alimenta i es forja el coratge cristià dels màrtirs en aquests primers segles.

Seria interessant conèixer l'opinió d'Emèrit i els seus companys sobre les nostres suposades dificultats per acudir a la reunió dominical. Heus aquí, en un decàleg, els valors fonamentals que el diumenge conté per a un cristià:

1. El dia de la resurrecció de Crist. El pas del temps va degradant la nostra memòria; molts records que abans eren vius i estimulants, s'empal·lideixen gradualment. D'aquesta immensa "capacitat d'oblit", congènita en l'ésser humà, sorgeix la necessitat de renovar incessantment el record, de nodrir-lo i actualitzar-lo. "Tingues present Jesucrist, ressuscitat d'entre els morts" deia sant Pau al seu deixeble Timoteu

(2Tm 2,8). I precisament l'eucaristia dominical ens fa recordar aquesta dimensió més profunda de la realitat, que la fe ens ha fet descobrir: la resurrecció de Crist, primícia dels creients, sentit de la nostra vida, fonament de la nostra esperança.

2. El dia de reunir-nos en assemblea. El contrari d'un cristià és un ésser individualista, que pretén mantenir un fil directe tot sol amb Déu. La fe en el Déu de Jesucrist crea comunitat. Tu, creient, no pots viure la teua fe com en una illa: has de reunir-te amb altres creients en diumenge. Recorda això: "El cristià és una llum que s'encén en altra llum."

3. El dia de l'actualització de la iniciació cristiana. Estàs batejat, certament. Però la iniciació cristiana és un procés que mai no s'acaba; arribar a ser cristià és una tasca per a tota la vida. De fet, no et sents subdesenvolupat en la teua fe? Doncs bé, l'eucaristia dominical és la llar per excel·lència on es transmeten i es conreen els valors fonamentals de l'existència cristiana.

4. El dia de nodrir-se amb la Paraula de Déu. Enmig de la teua vida diària i de tantes paraules que vas escoltant, necessites escoltar de nou les paràboles i els ensenyaments de Jesús, els consells sempre actuals de sant Pau. Necessites constantment, almenys una vegada cada setmana, ser interpel·lat i qüestionat per la paraula de Déu. Aquesta paraula t'ha d'arribar a tocar el cor i fer-lo abusar, com va esdevenir amb els deixebles d'Emmaús.

5. El dia de la reconciliació fraternal. A la nostra reunió dominical, proclamem l'amor mutu, ens donem la mà, ens concedim mútuament la pau, ens atorguem el perdó. Aquesta societat ferida, plena de cicatrius, té necessitat de llocs i de moments terapèutics. I, sobretot d'éssers veritablement humans. Recorda això: "Hi ha persones que amb la seva mera presència són com una absolució." Però aquesta qualitat del cor la vas adquirint i reforçant en l'assemblea

dominical.

6. El dia de l'eucaristia, que significa acció de gràcies. El diumenge no és tant el dia que nosaltres dediquem al Senyor, sinó més aviat el que el Senyor ens regala, perquè prenguem consciència de la seva presència entre nosaltres. Acceptar aquesta cita és qüestió de cortesia i d'amistat. El cristià és, abans de res, un ésser agraït amb Déu, pel do de la vida i també pel do de la fe. En conseqüència, has d'aprendre a viure la gratuïtat en el dia a dia. La teva vida serà, llavors, com la de Crist: un lliurament per als altres.

7. El dia dels germans més necessitats. El testimoni més antic sobre el diumenge ens parla de la col·lecta per als més pobres (1Co 16,1-2), això és, de la "litúrgia del proïsme". "La multitud tenia un sol cor i una sola ànima" (Ac 4,32). Però la unió fraterna no pot acabar aquí, en la cordialitat mútua cap endins. Els creients hem d'aprendre a ser solidaris: dels pobres, dels famolencs, dels "últims" d'aquesta societat, plena de cinisme i d'insolidaritat.

8. El dia de la missió al món. El diumenge, pasqua setmanal, renova cada vuit dies el misteri de la Pentecosta. Els creients som enviats per l'Esperit per a ser testimonis i sacrament de la tendresa de Déu en aquest món. Recorda això: "Si no doneu testimoni de mi, jo no existeixo." I, al mateix temps, som convidats a renunciar a tants "déus pagans", falsos absoluts que exigeixen submissió i reben adoració dels nostres contemporanis.

9. El dia d'esperança, de somiar en un diumenge nou i definitiu. L'eucaristia dominical suposa fer l'experiència joiosa de viure un temps humà que s'il·lumina a la llum del Ressuscitat. En la joia de la naturalesa, companya i amiga de l'ésser humà, que canta amb la seva prodigalitat i bellesa la glòria de Déu. En comunió solidària amb els nostres éssers estimats, difunts, que confessem vius en el silenci de Déu. L'eucaristia dominical ha de promoure en nosaltres aquesta fraternitat amb els vius i amb els difunts.

10. El diumenge, signe essencial d'identitat cristiana. L'assemblea dominical és, per a molts creients d'avui, l'únic contacte amb l'Evangelí, l'única oxigenació, l'únic aliment per a la seva fe. En definitiva, el diumenge tracta d'assegurar-nos els "mínims vitals". D'altra banda, amb la pressió ambiental en contra, la participació conscient en la reunió dominical arriba a ser avui un signe d'identitat i d'adhesió a la comunitat cristiana, molt més que en èpoques passades.

Tot això planteja, lògicament, un problema de qualitat en la celebració dominical. Però també el de la nostra coresponsabilitat. El diumenge ha de poder oferir una celebració viva i participativa, on cada creient pugui realitzar una experiència càlida i nutritiva de la paraula de Déu i una trobada joiosa amb el Senyor ressuscitat. Però, per a això, jove o adult, cal que no hi vagis només a rebre; vés-hi també a donar. Col·labora joiosament, segons les teves pròpies habilitats, en la preparació i la celebració de l'eucaristia comunitària. Aquesta seria la nova forma d'assumir personalment el tradicional "precepte dominical".